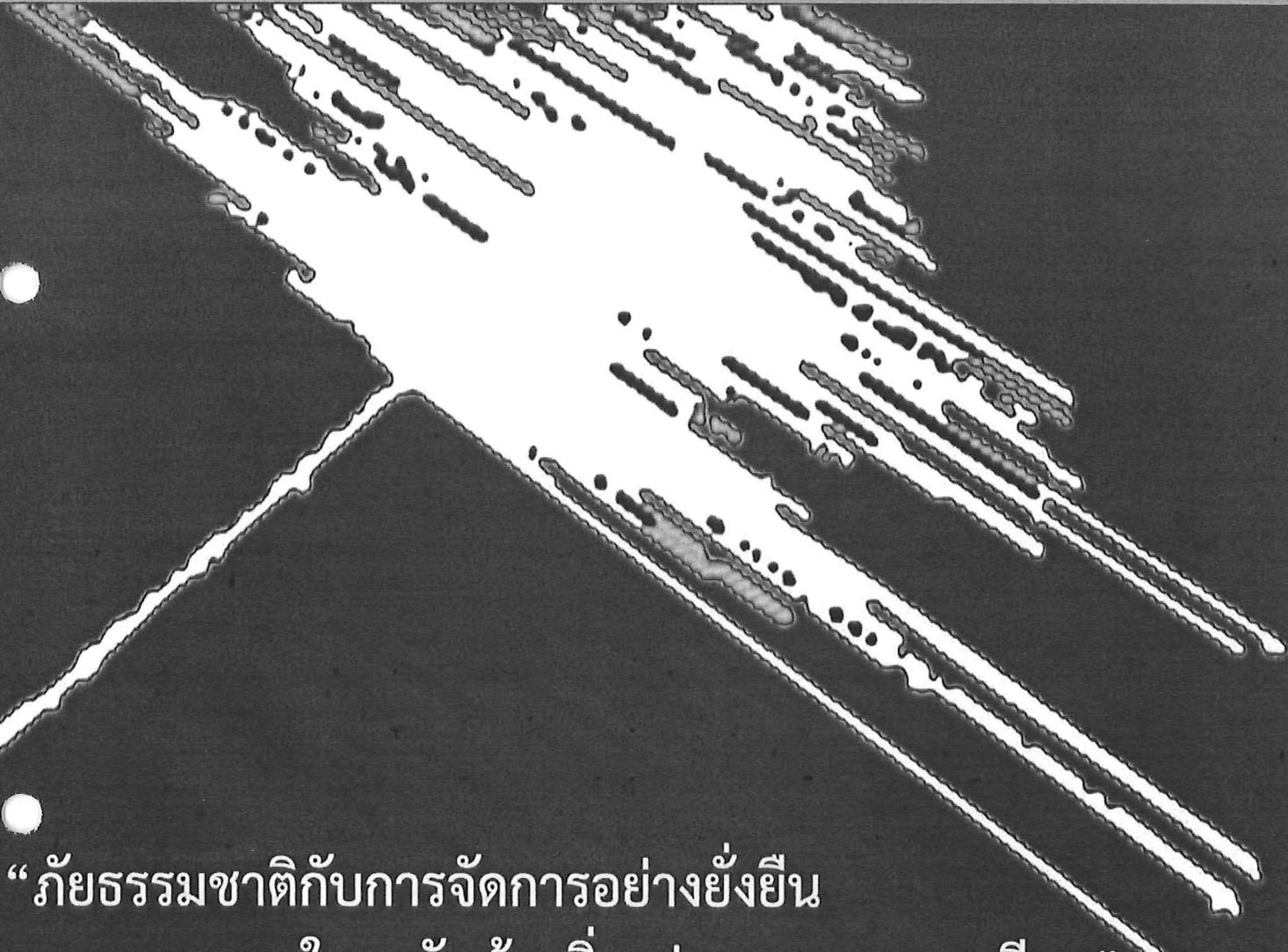

รายงานการประชุม

สังคมศาสตร์วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 11

สำนักวิชาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

“ภัยธรรมชาติกับการจัดการอย่างยั่งยืน¹
ในระดับท้องถิ่น ประเทศ และอาเซียน”

วันที่ 14 มกราคม 2558

ณ โรงแรมเวียงอินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกพิจารณาผลงานวิจัย
การประชุมสังคมศาสตร์วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 11
“ภัยธรรมชาติกับการจัดการอย่างยั่งยืนในระดับท้องถิ่น ประเทศไทย และ อาเซียน”

1. พระครูปลัดสุวัฒนจริยคุณ, ดร.	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาเขตพะเยา
2. รองศาสตราจารย์ ดร.อภินันท์ จันทะนี	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3. รองศาสตราจารย์ ดร.บุณฑรรณ วิงวอน	มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
4. รองศาสตราจารย์จำเนียร บุญมาก	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูเกียรติ น้อยฉิม	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยง รุจันเวท	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชุกลิน อุนวิจิตร	ผู้ทรงคุณวุฒิ
8. อาจารย์ ดร.เด่นพงษ์ วงศ์วิจิตร	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
9. อาจารย์ ดร.อุกฤษณ์ มารังค์	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
10. อาจารย์ ดร.อังกฎร ว่องตระกูล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา วิทยาเขตเชียงราย
11. ดร.ไฟโรจน์ บุญประเสริฐ	ผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พิจารณาผลงานวิจัย
การประชุมสังคมศาสตร์วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 11
“ภัยธรรมชาติกับการจัดการอย่างยั่งยืนในระดับท้องถิ่น ประเทศไทย และ อาเซียน”

1. รองศาสตราจารย์ ดร.นพชัย ชนะชัยขันธ์	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
2. รองศาสตราจารย์ประกายศรี ศรีรุ่งเรือง	สำนักวิชาบริหารธุรกิจ
3. รองศาสตราจารย์พัชรา ก้อยชูสกุล	สำนักวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัณิดา ปิงเมือง	สำนักวิชาสังคมศาสตร์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เหล้า ตรีเอกานุกุล	สำนักวิชาสังคมศาสตร์
6. อาจารย์ ดร.สุทธิพร วิทยผลุ่ง	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
7. อาจารย์ ดร.วรรณะ รัตนพงษ์	สำนักวิชาสังคมศาสตร์
8. อาจารย์ ดร.นawan พรเมใจสา	สำนักวิชาสังคมศาสตร์
9. อาจารย์ ดร.จันจิรา วิชัย	สำนักวิชาสังคมศาสตร์

ประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร
องค์กรที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร
องค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี

CREATIVE SELF-EFFICACY AND PERCEIVED ORGANIZATIONAL SUPPORT FOR
CREATIVITY INFLUENCING INDIVIDUAL CREATIVITY OF KHAI BANG RACHAN
SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION OFFICERS

เนติมัชัย กิตติศักดินาวิน¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรของบุคลากรองค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี (2) ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลกับประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ (3) ปัจจัยประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ รูปแบบการสำรวจมีแบบประเมินประกอบด้วยแบบประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ ประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพว่ามีความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหาและความเชื่อถือได้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรองค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 129 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทดสอบพันธุ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นตอน

ผลการวิจัยพบว่า (1) ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรของบุคลากรต่างประเภทไม่แตกต่างกัน (2) ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีความสัมพันธ์แปรผันตามประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ (3) ประสิทธิภาพภายใต้ความคิดสร้างสรรค์มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล

คำสำคัญ : ความคิดสร้างสรรค์, นวัตกรรม, องค์กรบริหารส่วนตำบล

Abstract

This research investigates (1) individual creativity, creative self-efficacy, and perceived organizational support for creativity of Khai Bang Rachan Subdistrict Administrative Organization officers. Also considered are (2) the relationships between creative self-efficacy, perceived organizational support for creativity and individual creativity. Finally, examined are (3) creative self-efficacy and organizational support for creativity influencing individual creativity. In this inquiry, the researcher utilized quantitative methods in carrying out a survey research approach. The quality of the inventory (i.e. organizational support for creativity, creative self-efficacy and Individual Creativity Inventory) used by the researcher in conjunction with an evaluation form was established to be a reliable instrument of research for collecting data from 129 officers of Khai Bang Rachan Subdistrict Administrative Organization. Data were analyzed,

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ประจำสาขาวิชาธุรกิจประสานศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. E-mail: cknawin@gmail.com

formulate and tabulated in the forms of one-way ANOVA, Pearson's correlation coefficient and stepwise multiple regression analysis.

Findings are as follows: (1) The researcher found that different officer types were indifferences in levels of individual creativity, creative self-efficacy, and perceived organizational support for creativity. In respect to individual creativity, (2) the researcher found that was positively correlated with creative self-efficacy and perceived organizational support for creativity, (3) Factoring influencing individual creativity was creative self-efficacy.

Keywords : Creativity, Innovation, Sub district Administrative Organization (SAO)

บทนำ

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรูปแบบหนึ่งขององค์การปกครองท้องถิ่นไทย ด้วยความสำคัญที่ว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นฐานที่สำคัญของการปกครองระบบประชาธิปไตยและเป็นหน่วยงานแรกที่มีความสำคัญและใกล้ชิดกับประชาชนที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นและประเทศ ดังนั้น การบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลไปสู่ความสำเร็จดังเป้าหมายข้างต้นจึงเป็นความสนใจของผู้บริหาร นักวิจัย นักวิชาการ หรือผู้เกี่ยวข้องทุกคนว่ามีปัจจัยหรือสิ่งใด妨碍ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ประกอบกับในโลกของการบริหารและการจัดการเช่นว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพื่อความอยู่รอดและเดินทางขององค์การ (Amabile et al., 1996; Andriopoulos and Lowe, 2000; Cummings and Oldham, 1997; Tierney, Farmer and Graen, 1999; Kanter, 1983; Tushman and O'Reilly, 1997; Utterback, 1994) เพราะองค์การที่ประสบความสำเร็จสูง หัวใจที่สำคัญคือความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรในการสร้างนวัตกรรมขององค์การ (McGregor, 2007) การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลจะทำให้ได้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการบริหารหรือพัฒนาองค์การ อันจักส่งผลต่อประสิทธิภาพประสิทธิผลและความสำเร็จขององค์การนำไปสู่การแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของประชาชน จากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยพบว่า มีปัจจัยหลายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ เช่น ประสิทธิภาพภายใน (Amabile, 1983 ; Bandura, 1997 ; Ford, 1996 ; Tierney and Farmer, 2002 ; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นิวิน (ก,ค,ง), 2554) การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ (Amabile, 1988 ; Mumford and Gustafson, 1988; Woodman et al., 1993 ; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นิวิน (ก,ค,ง), 2554) เ泽วน์ ารมณ์ (EQ) (เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นิวิน (ข,ค), 2554) และ泽วน์ทางจิต (SQ) (เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นิวิน (ข,ค), 2554) เป็นต้น ผลการศึกษาดังกล่าวแสดงผลที่น่าสนใจว่า มีปัจจัยสองปัจจัยคือประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าปัจจัยอื่น

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่า ความคิดสร้างสรรค์ ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างไร มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรตามประเภทของบุคลากร รวมถึงมีความสัมพันธ์กันและมีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

- เพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี
- เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลกับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี
- เพื่อศึกษาปัจจัยประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี

กรอบแนวคิดและทฤษฎี

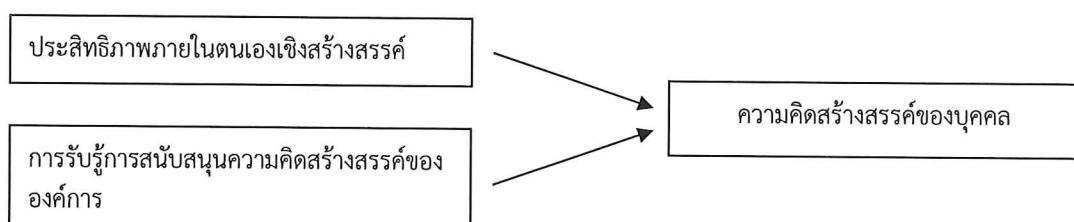
ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล (Individual Creativity) ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม มีผู้ใช้อ้างถ่ายแพร่หลาย เมื่อว่าทั้งสองคำนี้การใช้สลับกันไปมาหรือใช้ในความหมายเดียวกันก็ตาม แต่ในทัศน์ของความคิดสร้างสรรค์มีความโดดเด่น และขั้นตอนแตกต่างจากแนวความคิดของนวัตกรรม (Innovation) โดยที่ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการระดับบุคคล หรือทีม ในขณะที่นวัตกรรมคือ กระบวนการรายระดับองค์การเป็นความสำเร็จของการนำความคิดสร้างสรรค์ไปปฏิบัติ (Amabile, 1983; Stein, 1974; Woodman et al., 1993) ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) มีผู้นิยามความหมายไว้แตกต่างหลากหลาย Guilford (1980) อธิบายว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นรูปแบบของความคิดของมนุษย์ที่หลากหลาย กล่าวคือ บุคคลสามารถคิด เรื่องใดเรื่องหนึ่งได้หลากหลายมุมมอง หลายประเด็น ขยายออกไปอีก远ีที่ลึกซึ้งและกระบวนการทำงานอย่างเป็นขั้นตอนของสมองประกอบด้วย การคิดใหม่ การคิดเริ่ม การคิดเริ่ง (คิดอย่างคล่องแคล่ว) การคิดอย่างยืดหยุ่นและการคิดอย่างรอบคอบ ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สามารถค้นหาความคิดใหม่จากข้อมูลที่ได้เดินและเข้ามายังข้อมูลเหล่านั้น ส่วน Kirton (1994) อธิบายว่าความคิดสร้างสรรค์เป็น พัฒนาการของบุคคลตั้งแต่ในวัยเด็กภายใต้สภาพแวดล้อมพัฒนาจนกลายเป็นบุคลิกภาพ หากพิจารณานิยามในมิติของ องค์การความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการของสิ่งแผลกใหม่หรือความคิดที่มีประโยชน์และเหมาะสมเพื่อที่จะใช้ในการแก้ไข ปัญหาและเพิ่มประสิทธิผล ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล (Individual Creativity) เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสรรค์ นวัตกรรมเพื่อความสำเร็จขององค์การ (Amabile et al., 1996; Andriopoulos and Lowe, 2000; Cummings and Oldham, 1997; Tierney, Farmer and Graen, 1999; Kanter, 1983; Tushman and O'Reilly, 1997; Utterback, 1994)

ประสิทธิภาพภายในตนของเชิงสร้างสรรค์ (Creative Self-efficacy) ความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนของเชิง สร้างสรรค์ (Creative Self-efficacy) เป็นสิ่งสำคัญในการทำให้เกิดการแสดงผลต่อความสามารถคิดสร้างสรรค์และเป็นส่วนสำคัญ ของกระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Amabile, 1983; Bandura, 1997; Ford, 1996; Tierney and Farmer, 2002) โดยเฉพาะ ในสถานการณ์ที่ยากลำบากหรือท้าทาย (Tierney and Farmer, 2002) หรือ ก็คือการรับรู้ประสิทธิภาพภายในตนของเชิง สร้างสรรค์ เป็นความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และการสร้าง นวัตกรรมใหม่ ความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนของถูกมองว่าแตกต่างจากมุมมองภายในตนของด้านอื่น ๆ เช่น ความภูมิใจ ในตนเอง (self-esteem) ความเชื่อมั่นในตนเอง (self-confidence) ซึ่งประกอบด้วยความรู้ที่กว้างและมีความหลากหลาย กว่า ในทางกลับกันความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนของเชิงสร้างสรรค์เป็นกระบวนการตัดสินใจที่นำไปสู่การแสดง พฤติกรรมที่สร้างสรรค์ กล่าวคือบุคคลยิ่งมีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนของเชิงสร้างสรรค์มากเท่าใด บุคคลนั้นก็จะ ยิ่งรับรู้โอกาสที่จะแสดงศักยภาพทางความคิดสร้างสรรค์ได้มากเท่านั้น ถึงแม้ว่าปัจจัยบางอย่างจะทำให้ความสัมพันธ์นี้ลดลง เนื่องจากความไม่เหมาะสมระหว่างบุคคลกับงาน (Cummings and Oldham, 1997; Farmer et al., 2003; O'Reilly et al., 1991) หรือสภาพแวดล้อมขององค์การที่ไม่สนับสนุนต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล (Amabile et al., 1996; Cummings et al., 1975; Oldham and Cummings, 1996; Woodman et al., 1993) งานวิจัยแสดงความสัมพันธ์เชิง บวกของปัจจัยนี้คือ บุคคลมีความเชื่อมั่นประสิทธิภาพภายในตนของเชิงสร้างสรรค์สูงจะส่งผลเชิงบวกกับความคิดสร้างสรรค์ ของบุคคล (Tierney and Farmer, 2002; เฉลิมชัย กิติศักดิ์นิวิน (ก,ค,ง), 2554)

การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ (Perceived organizational support for creativity) การรับรู้ การสนับสนุนขององค์การมีการศึกษาจำนวนมากในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social exchange theory) และบรรทัดฐานของการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ เสนอว่า หากฝ่ายหนึ่งกระทำการให้ออกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายที่ ได้รับรางวัลก็จะทำต่ออบ ตามทฤษฎีการรับรู้การสนับสนุนขององค์การจะเกี่ยวกับการรับรู้ความยุติธรรมในการปฏิบัติ การสนับสนุนของผู้บังคับบัญชา สภาพการทำงานที่ดี และการให้รางวัล การรับรู้การสนับสนุนขององค์การของบุคลากรส่ง ผลดีต่อองค์การคือ การขาดงานและลาออกจากงานลดลง ความผูกพันกับองค์การและผลการปฏิบัติงานสูงขึ้น นอกจากนี้ นักทฤษฎีบางคนยังกล่าวไว้ว่าการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การเป็นรูปแบบหนึ่งของการสนับสนุนของ องค์การ นักวิชาการหลายท่านเสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการสนับสนุนขององค์การที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล และนวัตกรรม อาทิ Mumford and Gustafson (1998) ที่กล่าวว่า เนื่องจากสิ่งแวดล้อมที่มีมากพอ รวมถึงการให้รางวัลที่ มีคุณค่า การให้อิสระในการทำงานและการเผชิญความเสี่ยง จะช่วยสนับสนุนนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ เชนเดียวกับ Woodman et al. (1993) เสนอว่า สิ่งแวดล้อมในองค์การเป็นสิ่งที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ เมื่อผู้นั้นมีความเป็น

ประชาธิปไตยและเป็นผู้นำแบบมีส่วนร่วม โครงสร้างองค์การแบบยึดหยุ่น กลุ่มทีมงานประกอบด้วยบุคคลที่หลากหลาย และการฝึกอบรมที่เน้นการเสนอความคิดใหม่ ๆ และทักษะการแก้ปัญหาสำหรับความคิดสร้างสรรค์ แนวความคิดเรื่องความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมของ Amabile (1988) เสนอปัจจัยที่สนับสนุนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม คือ แรงจูงใจขององค์การเป็นการส่งเสริมระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้และการปฏิบัติงานที่มีความท้าทาย ประการที่สองคือ ทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์การประประกอบด้วยบุคคล อุปกรณ์ เครื่องมือ การฝึกอบรมและสิ่งอำนวยความสะดวก รวมถึงสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการบริหารรวมถึงการให้อิสระในการทำงานและการประเมินผลที่เน้นสมรรถนะ สำหรับบริบทของไทยงานนี้จัดขึ้นโดยศิลปิน กิตติศักดิ์นิวนิว (ก.ค.ง) (2554) พบว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกและมีอิทธิพลหรืออำนาจจายารณ์ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

- สมมติฐานการวิจัย 1 : ประเทศไทยการของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรีที่แตกต่างกันมีความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายใต้การบริหารส่วนในต้นเงื่อนไขของบุคคล และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การแตกต่างกัน
- สมมติฐานการวิจัย 2 : ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีความสัมพันธ์เชิงแปรผันตามประสิทธิภาพภายใต้การบริหารส่วนและ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ
- สมมติฐานการวิจัย 3 : ประสิทธิภาพภายใต้การบริหารส่วนและ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยนี้คือ บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี จำนวนบุคลากร จำนวน 190 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากวิธีของยามานาโน่ (Yamane, 1960) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ได้ขนาดตัวอย่าง จำนวน 129 คน จำแนกตามเพศชาย จำนวน 58 คน (45.0 %) และเพศหญิง จำนวน 71 คน (55.0 %)

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ แบบประเมินที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพคือความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) แล้ว ประกอบด้วยแบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล มีข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ ใช้มาตราวัด 5 ระดับของลิคิเติร์ท (5-point Likert scale) ผู้วิจัยปรับปรุงจาก Houghtton & DiLeillo (2009) มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.806 (standardized alpha = .810)

แบบประเมินประสิทธิภาพภายใต้การบริหารส่วน ข้อคำถามจำนวน 6 ข้อใช้มาตราวัด 5 ระดับของลิคิเติร์ท (5-point Likert Scale) ผู้วิจัยปรับปรุงจาก Tierney & Farmer (2002) และ Houghtton & DiLeillo (2009) มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.851 (Standardized Alpha = .852)

แบบประเมินการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ ข้อคำถามจำนวน 5 ข้อใช้มาตรวัด 5 ระดับของลิเคริท (5-point Likert Scale) ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบประเมินของศูนย์ภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์ (Center of Creative Leadership) (Amabile et al.,1999) มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.867 (Standardized Alpha = .868)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การเปรียบเทียบความแตกต่างโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ด้วย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบมีขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลอยู่ในระดับสูง (Mean = 3.78, SD = .45) ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูง (Mean = 3.80, SD = .53) และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.66, SD = .59)

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรต่างๆ ด้วย ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การจำแนกตามประเภทของบุคคลการประกอบด้วยฝ่ายการเมือง ข้าราชการและพนักงาน (ดังตารางที่ 1) พบว่า ประเภทของบุคคลการองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรีแตกต่างกันบุคคลการมีความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One-way ANOVA)ของตัวแปรต่างๆ จำแนกประเภทองค์กร

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS.	F	Sig.
ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล	ระหว่างกลุ่ม	.118	2	.059	.283	.754
	ภายในกลุ่ม	25.313	121	.209		
	รวม	25.432	123			
ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์	ระหว่างกลุ่ม	.998	2	.499	1.775	.174
	ภายในกลุ่ม	34.575	123	.281		
	รวม	35.573	125			
การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ	ระหว่างกลุ่ม	.411	2	.205	.579	.562
	ภายในกลุ่ม	41.881	118	.355		
	รวม	42.292	120			

ผู้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีความสัมพันธ์เชิงแปรผันตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .738 และ .569 ตามลำดับ (ตารางที่ 2) โดยสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีระดับความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูง ส่วนความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีระดับความสัมพันธ์กับการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การอยู่ในระดับปานกลาง (พรเพ็ญ เพชรสุขสิริ, 2544:120 ; ศิริชัย กาญจนวนิช, ทวีวัฒน์ ปิติyananท และติเรก ศรีสุข, 2551:70 ; อ้างถึงใน เฉลิมชัย กิตติศักดินavin, 2552: 4)

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปร	M	SD	CS	COS
ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ (CS)	3.80	.53		
การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ (COS)	3.66	.59	.689***	
ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล (IC)	3.78	.45	.738***	.569***

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลจากปัจจัยต่างๆ คือ ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ ก่อนการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ผู้วิจัยตรวจสอบความเป็นอิสระต่อ ก่อนของค่าความคลาดเคลื่อนโดยใช้สถิติทดสอบ Durbin-Watson มีค่าเท่ากับ 1.83 มีค่าระหว่าง 1.5 – 2.5 ถือว่าใช้ได้ก้าวถูกต้องค่าความคลาดเคลื่อนมีอิสระต่อ ก่อน(กัลยา วนิชย์บัญชา, 2546 : 340-341) ผลการวิเคราะห์พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลคือ ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์เพียงปัจจัยเดียวเท่านั้น (ตารางที่ 3) สามารถอธิบายความผันแปรหรือมีอำนาจพยากรณ์หรืออิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลได้ร้อยละ 56.7 หรือมีค่า R^2 เท่ากับ .567 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถแสดงสมการการพยากรณ์หรืออิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล “ได้ดังนี้

$$\text{ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล} = 1.396 + .634 (\text{ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์})$$

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอนของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล

ตัวแปร	B	Beta	t	R^2 change
ค่าคงที่	1.396		7.001***	
ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ (CS)	.634	(1)	.735	12.161***
Multiple R = .753	$R^2 = .567$	Adj. $R^2 = .563$	F=147.894***	.567

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผลการวิจัย

การตรวจสอบวัตถุประสงค์ข้อแรกของการวิจัยนี้ พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลและประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูง แต่การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรอยู่ในระดับปานกลาง จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างจำแนกตามประเภทของบุคลากรองค์กรบริหารส่วนต่ำบลในเขตทวารைบาระจัน จังหวัดสิงห์บุรีทึ้งฝ่ายการเมือง ฝ่ายข้าราชการประจำและพนักงาน มีความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรไม่แตกต่างกัน แต่ที่น่าสนใจคือบุคลากรทั้งสามประเภทนี้ มีการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรระดับปานกลางเท่านั้น จึงเป็นข้อมูลเบื้องต้นให้ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องเรื่องพัฒนาและเสริมสร้างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรให้เพิ่มมากขึ้น เพราะ การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ (Mumford and Gustafson, 1998; Woodman et al., 1993; Amabile, 1988; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นานิว, 2554 ก, ค, ง)

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลกับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ ผลการศึกษานี้แสดงข้อมูลยืนยันว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลกับประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ มีความสัมพันธ์เชิงแปรผันตามระหว่างกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (Amabile, 1988 ;

Mumford and Gustafson, 1988; Woodman et al., 1993; Amabile, 1983; Bandura, 1997; Ford, 1996; Tierney and Farmer, 2002; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2554ก,ค,ง;เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2555ก,ข ;เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2556 ;เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวินและรชนิภา สายอุบล , 2556) สำหรับวัตถุประสงค์ดังไปเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพภายในตอนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การว่ามีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรีหรือไม่ อย่างไร ผลการศึกษานี้ พบว่า ประสิทธิภาพภายในตอนเองเชิงสร้างสรรค์เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล แต่การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การไม่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล สอดคล้องกับการวิจัยในองค์การภาครัฐของไทย (เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2555ก,ข ;เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2556) และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวินและรชนิภา สายอุบล , 2556) ซึ่งองค์การภาครัฐและท้องถิ่นการทำงานยึดกฎระเบียบเป็นหลัก การทำงานไม่ค่อยมีปัจจัยที่เอื้อหรือสนับสนุนต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร แต่แนวคิดและงานวิจัยอีกกลุ่มนี้กลับแสดงผลว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การมีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล (Amabile, 1988; Mumford and Gustafson, 1988; Woodman et al., 1993; Amabile, 1983; Bandura, 1997; Ford, 1996; Tierney and Farmer, 2002; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2554 ก,ค,ง) ที่แสดงให้เห็นว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ โดยเฉพาะงานวิจัยในบริบทของสังคมไทยที่ชี้ว่าปัจจัยนี้เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอันดับแรกต่อความคิดสร้างสรรค์ อาจจะเป็นเพราะงานวิจัยดังกล่าวเป็นการเก็บข้อมูลจากบุคลากรที่ทำงานในหน่วยงานภาครัฐและเอกชนโดยมีจำนวนตัวอย่างจากภาคเอกชนจำนวนมากกว่าภาครัฐ (เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2554 ก,ค) แต่ผลงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลลงเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่น่าสนใจว่า องค์การบริหารส่วนตำบลไม่ได้เสริมสร้างบรรยากาศหรือส่งเสริมหรือให้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์แก่บุคลากรน้อยเกินไป เพราะหากองค์การบริหารส่วนตำบลต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับปัจจัยนี้ย่อมน่าจะส่งผลดีต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลากร อันจันนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลไกสำคัญในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น รวมทั้งขับเคลื่อนนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Powell, 2008 : 35) ผลการศึกษานี้เป็นข้อมูลเบื้องต้นที่สำคัญให้ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลและผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ พึงทราบหนักต้องสภาพดังกล่าวเพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมปัจจัยนี้เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ (Howkins, 2008 : 22)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลกับประสิทธิภาพภายในตอนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ มีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือแปรผันตามกัน แต่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลมีเพียงปัจจัยประสิทธิภาพภายในตอนเองเชิงสร้างสรรค์เพียงปัจจัยเดียว ดังนั้นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้งการส่งเสริมและให้การศึกษา การฝึกอบรมและการเรียนรู้ของทรัพยากรมนุษย์เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพภายในตอนเองเชิงสร้างสรรค์แก่บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ส่งผลดีต่อความคิดสร้างสรรค์ (Howkins, 2008:22 ; Powell, 2008:35) เช่น การฝึกอบรมที่เน้นการเสนอความคิดใหม่ ๆ และทักษะการแก้ปัญหาสำหรับความคิดสร้างสรรค์ (Amabile, 1988 ; Woodman et al., 1993) เป็นต้น รวมถึงการส่งเสริมและพัฒนาเชาวน์อารมณ์ (EQ) และ เชาวน์ทางจิต (SQ) (เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2554ข, ง ; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2555 ; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2556, ข ; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน และรชนิภา สายอุบล , 2556; ดวงกมล เปี่ยมศุภารพ และเฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน, 2555) เป็นต้น อันจักเป็นประโยชน์ประชาชนและท้องถิ่น

สำหรับผลการศึกษาที่พบว่า การรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การของบุคลากรองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือแปรผันตามกับความคิดสร้างสรรค์แต่ไม่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์นั้น อาจจะเป็นเพราะ หน่วยงานหรือองค์การขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมหรือสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลากร ดังนั้น ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องขององค์การบริหารส่วนตำบลพึงเสริมสร้างและสนับสนุนปัจจัยนี้ให้เพิ่มมากขึ้น เพราะปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การนี้มีงานวิจัยจำนวนมาก (Amabile, 1988 ; Mumford and Gustafson, 1988 ; Woodman et al., 1993 ; Amabile, 1983 ; Bandura, 1997 ; Ford, 1996 ; Tierney and Farmer, 2002 ; เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นวิน (ก,ค,ง), 2554) รายงานว่า เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าปัจจัยประสิทธิภาพภายในตอนเองเชิงสร้างสรรค์ด้วย (เฉลิมชัย

กิตติศักดินานวิน (ก.ค), 2554) ดังนั้นผู้บริหารองค์กรบริหารส่วนตำบลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถสนับสนุนการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์การ เช่น การให้รางวัลที่มีคุณค่าต่อความคิดสร้างสรรค์ (Mumford and Gustafson, 1988) การให้อิสระในการทำงานและการทำงานที่ท้าทาย (Amabile, 1988 ; Mumford and Gustafson, 1988) การฝึกอบรมที่เน้นการเสนอความคิดใหม่ ๆ และทักษะการแก้ปัญหาสำหรับความคิดสร้างสรรค์ (Amabile, 1988 ; Woodman et al., 1993) เป็นต้น

สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป ผู้วิจัยเสนอให้มีการศึกษาปัจจัยอื่นที่มีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรองค์กรบริหารส่วนตำบล เช่น แรงจูงใจภายใน รูปแบบภาวะผู้นำ ฯลฯ เป็นต้น รวมทั้งขยายการวิจัยองค์กรบริหารส่วนตำบลให้กว้างขวางและครอบคลุมเพื่อเป็นการยืนยันผลการวิจัยและให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ในบริบทของไทย รวมทั้งขยายการศึกษาไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น ๆ เช่น เทศบาล องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เป็นต้น อันจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นำไปสู่ประสิทธิภาพประสิทธิผลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อความเข้มแข็งของการปกครองท้องถิ่นคือพื้นฐานอันแข็งแกร่งของการปกครองระบอบประชาธิปไตย เพื่อการแก้ไขปัญหาต่างๆ และพัฒนาท้องถิ่นและประเทศไทยอย่างมั่นคงยั่งยืนนั่นเอง

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2552). ความไว้วางใจในองค์กรของประเทศไทยศึกษาเปรียบเทียบองค์กรภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจและภาคเอกชน. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2554ก). “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กร ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล.” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับชาติ SPUC National Conference 2011 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2554.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2554ข). “ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล เขาวน์อาร์มณ์ (EQ) และ เขาวน์ทางจิต (SQ)” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับชาติใหญ่ในไทย ครั้งที่ 2 ณ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2554.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2554ค). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ศึกษานักศึกษาปริญญาโทคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับชาติ The National SMART Conference I ณ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2554.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน (ง). (2554). “ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลในวิสาหกิจนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย กรณีศึกษา บริษัทผลิตตับหมึกพร้อม pang หมึกเพื่อการส่งออกแห่งหนึ่ง” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับชาตินเร Kerrวิจัย ครั้งที่ 7 ณ มหาวิทยาลัยเร Kerr ในวันที่ 29-30 กรกฎาคม 2554.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2555). “ปัจจัยที่อิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ HR CONFERENCE ครั้งที่ 4 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล วันที่ 18-20 มกราคม 2555.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2556ก). “ขาวน์อาร์มณ์และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของข้าราชการโรงเพยบากลสงษ์” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ HR CONFERENCE ครั้งที่ 5 วันที่ 30-31 มีนาคม 2556.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวิน. (2556ข). “ขาวน์อาร์มณ์และประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์ที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการ ครั้งที่ 7 วันที่ 7 ธันวาคม 2556.

เฉลิมชัย กิตติศักดินานวินและรัชนิกา สายอุบล. (2556). “ประสิทธิภาพภายในตนเองเชิงสร้างสรรค์และการรับรู้การสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ขององค์กรที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการระดับชาติ วิทยาการจัดการวิจัย 2013 เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในวันที่ 11 มกราคม 2556.

ดวงกมล เปี้ยมศุภทรัพย์ และ เฉลิมชัย กิตติศักดินาวิน. (2555). “เข้าวน์ อาร์มณ์ (EQ) และเข้าวน์ ทางจิต (SQ) ที่มีอิทธิพลต่อความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ของพนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย” บทความวิจัยนำเสนอการประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 2 ณ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในวันที่ 10 พฤษภาคม 2555.

ภาษาอังกฤษ

- Amabile, T.M.(1983). “The social psychology of creativity: a componential conceptualization”. *Journal of Personality and Social Psychology*, 45(2), p.357-376.
- Amabile, T.M.(1988). “A model of creativity and innovation in organizations”. *Research in Organizational Behavior*. 19, p.123-167.
- Amabile, T.M., Conti, R., Coon, H., Lanzenby, J. and Herron, M. (1996). “User’s Manual for KEYS : Assessing the work environment for creativity.
- Amabile, T.M.(1999). “How to kill creativity.” In *Harvard Business Review on Breakthrough Thinking*. Boston, MA : Harvard Business School Press, p.1-28.
- Andriopoulos, C. and Lowe, A. (2000). “Enhancing organizational creativity: The process of perpetual challenging”. *Management Decision*, 38 (10), 734-742.
- Bandura, A.(1997). *Self-efficacy: The Exercise of control*. New York : W.H. Freeman & Company.
- Cumming, A. and Oldham, G.R.(1997). “Enhancing creativity: managing work contexts for the high potential employee”. *California Management Review*, 40(1), p. 22-38.
- Cummings, L.L., Hinton, B.L. and Gobdel, B.C. (1975). “Creative behavior as a function of task environment: impact of objectives, procedures, and controls”. *Academy of Management Journal*, 18(3), p.489-499.
- DuBrin, A.J.(2010). “Creativity, Innovation, and Leadership.” In *Principles of Leadership*. Canada: South-Western, p. 348-379.
- Farmer, S.M., Tierney, P. and Kung-McIntryre, K.(2003). “Employee creativity in Taiwan: an application of role identity theory”. *Academy of Management Journal*, 46(5), p.618-630.
- Ford, C.M.(1996). “A theory of individual creative action in multiple social domains”. *Academy of Management Review*, 21(4), p.1112-1142.
- Guilford, J.P. “Cognitive Styles: What are they?”. *Journal of Educational and Psychological Measurement*, 40, 715-735.
- Howkins, J.(2008). “What are Creative Economies? And Why?” in *Creative Thailand*. Bangkok: Thailand Creative&Design Center (TCDC), p.21-25.
- Kanter, R.M.(1983). *The Change Masters : Innovation and Entrepreneurship in the American Corporation*. New York : Simon & Schuster.
- Kirton, M.J.(Ed.)(1994). *Adapters and Innovators: Styles of creativity and Problem Solving*. New York : Routledge.
- Mumford, M.D. and Gustafson, S.B. (1988). “Creativity syndrome: integration, application, and innovation”. *Psychology Bulletin*. 103(1), p. 27-43.
- McGregor, J.(2007). “The world’s most innovative companies”. *Business Week Online*, May 4, p.9.
- O'Reilly, C.A., Chatman, J. and Caldwell, D.F. (1991). “People and organizational culture : a profile comparison approach to assessing person-organization fit”. *Academy of Management Journal*, p.487-561.
- Oldham, G.R. and Cummings, A.(1996). “Employee creativity: personal and contextual factors at work”. *Academy of Management Journal*, 39(3), p.607-634.

- Powell, C.(2008). “The challenges of the Creative Economy and the experiences in the UK.” in **Creative Thailand**. Bangkok: Thailand Creative&Design Center (TCDC), p.35-39.
- Scott, S.G. and Bruce, R.A. (1994). Determinants of innovative behavior: A path model of individual innovation in the workplace. **Academy of Management Journal**, 37 (3), 580-607.
- Stein, M.I. (1974). **Stimulating Creativity**. New York: Academic Press.
- Sternberg, R.J. (eds.). **Handbook of creativity**. New York: Cambridge University Press.
- Suebwonglee, Surapong.(2008). “Reforming Thai economy with creativity.” in **Creative Thailand**. Bangkok : Thailand Creative&Design Center (TCDC), p.11-13.
- Tierney, P. and Farmer, S.M.(2002). Creative self-efficacy : its potential antecedents and relationship to creative performance”. **Academy of Management Journal**, 45(6), p. 1137-1148.
- Tierney, P., Farmer, S.M., and Graen (1999). An examination of leadership and employee creativity : The relevance of traits and relationships”. **Personnel Psychology**, 52, p. 591-620.
- Trompenaars, F. and Hampden-Turner, C. (2010). **Riding the waves of Innovation**. New York : McGraw-Hill.
- Tushman, M. and O'Reilly, C.A.(1997). **Winning through Innovation : A Practical Guide to Leading Organizational Change and Renewal**. Boston,MA: Havard Business School Press.
- Utterback, J.M. (1994). **Mastering the Dynamics of Innovation**. Boston, MA: Harvard Business School Press.
- Woodman, R.W., Sawyer, J.E. and Griffen, R.W. (1993). “Toward a theory of organizational creativity”. **Academy of Management Journal**, 18(2), p.293-321.